

Sygnatura akt I C 2630/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 20-05-2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Daniel Adamczyk

Protokolant:st.sekr.sąd. Aneta Szymczak

po rozpoznaniu w dniu 06-05-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. T.

przeciwko M. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda K. T. kwotę 773,20 zł (siedemset siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) od dnia 01.08.2015 r. do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie ponad kwotę 10 812,56 zł (dziesięć tysięcy osiemset dwanaście złotych pięćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.08.2015 r. do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od powoda K. T. na rzecz pozwanego M. W. kwotę 2 185,32 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt pięć złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Daniel Adamczyk

Sygn. akt I C 2630/15

UZASADNIENIE

K. T. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. kwoty 19 158,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota dotyczy zapłaty wynagrodzenia za prace budowlane wykonane u pozwanego. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony przeciwnej kosztów procesu w wysokości 3375 zł.

Pozwany M. W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od strony przeciwnej kosztów procesu wg norm przepisanych, podnosząc że strony umawiały się na znacznie niższą kwotę niż to wskazuje powód tj. 8 zł/m² ocieplenia, a nie 40 zł/m², a zapłata została rozliczona przez kompensatę należności przysługujących pozwanemu od powoda z tytułu zapłaty za materiały oraz zapłatę zaliczki w kwocie 3500 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. T. współpracował z M. W., który pracował w hurtowni materiałów elektrycznych. Z tego powodu M. W. w ramach porozumienia dostarczał powodowi do prowadzenia działalności gospodarczej materiały elektryczne, za które sam wcześniej płacił.

We wrześniu 2014r. M. W. zamówił u pozwanego robotę budowlaną na własnej prywatnej nieruchomości w postaci ocieplenia budynku mieszkalnego na powierzchni 310 m² oraz ocieplenia ościeżnic okien i drzwi oraz wykonanie parapetów zewnętrznych z klinkieru. Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda za ocieplenie na 24 zł/m² na całej powierzchni, przy czym grubość ocieplenia określono na 23 cm na części powierzchni tj. 173 m², a na reszcie 20 cm. Strony uzgodniły jednocześnie, że przy okazji skompensują część należności powoda wobec pozwanego z tytułu zapłaty za materiały elektryczne w ten sposób, że od ceny 24 zł/m² odejmą 16 zł/m², a do dopłaty przez pozwanego pozostanie 8 zł/m² ocieplenia oraz należność za obróbkę ościeżnic i drzwi oraz ułożenie parapetów. Na poczet wynagrodzenia pozwany wręczył powodowi 3100 zł gotówką. Prace trwały z przerwami w okresie od września 2014r. do kwietnia 2015r. W dniu 24.04.2015r. miał miejsce odbiór. Pozwany nie miał zastrzeżeń co do jakości prac.

Dowód: notatka z 15.09.2014r. – 39, częściowo zeznania powoda – k. 61-62 , częściowo zeznania pozwanego – k. 63-64, protokół odbioru – k. 9

W dniu 29.06.2015r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na pozwanego jako nabywcę, łącznie na kwotę 22 258,80 zł, a po odjęciu 3100 zł zaliczki, 19 158,80 zł z terminem płatności 07.07.2015r., i wysłał ją do pozwanego pocztą.

Dowód: opisana faktura z dowodem nadania – k. 7-8

Następnie powód 18.09.2015r. skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty tej samej kwoty.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 10 ,

Wartość dowodowa zgromadzonych dokumentów nie budziła wątpliwości sądu, zwłaszcza iż nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W toku postępowania (k. 65) powód przyznał, że na notatce z dnia 16.09.2014r. nie ma podpisu pozwanego, a nazwisko to nakreślił sam, co koresponduje z zeznaniami pozwanego. Podstawą ustalenia stanu faktycznego nie był dokument z 16.09.2014r. (k. 45), albowiem został on nakreślony tylko i wyłącznie przez powoda, to on nakreślił na nim nazwisko pozwanego, twierdząc początkowo że to prawdopodobnie podpis pozwanego. Nadto dokument ten budzi wiele wątpliwości, gdyż dzień wcześniej sporządzono notatkę podpisaną przez obie strony (k. 39), gdzie wskazano znacznie niższą cenę, a z zeznań stron wynika, że pierwotnie wskazywano wyższe ceny by potem je obniżyć, a nie odwrotnie, jak wskazywałyby daty tych odrębnych notatek. Podstawą ustalenia stanu faktycznego nie była także kalkulacja kosztów (k. 59), albowiem był to dokument prywatny stanowiący jedynie wyraz twierdzeń powoda.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda K. T. jedynie w części. Sąd odmówił im wiary co do części treści umowy ustnej łączącej strony, a mianowicie co do tego, że umówiona cena za metr kwadratowy ocieplenia wyniosła 40 zł, tego że cena ta była podwójna w miejscach gdzie konieczne było położenie dodatkowej warstwy 3 cm ocieplenia, braku innego zobowiązania wobec pozwanego, które podlegało rozliczeniu w trakcie uzgodnień stron. Zeznania powoda w tym zakresie były bowiem sprzeczne z zeznaniami pozwanego oraz treścią notatki z dnia 15.09.2014r. (k. 39), a także z zasadami doświadczenia życiowego i samymi zeznaniami i dalszymi twierdzeniami powoda. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że strony zaoferowały skąpy materiał dowodowy na okoliczność treści umowy oraz ich wzajemnych rozliczeń. Przedstawiony materiał dowodowy ograniczał się w istocie do zeznań stron oraz dowodów z dokumentów w postaci notatki z 15.09.2014r. i pisma z 15.09.2014r. Oprócz tego powód przedstawił wystawioną przez siebie fakturę z 29.06.2015r., która była w istocie tylko przedstawieniem jego stanowiska co do treści umowy, gdyż nie została podpisana przez pozwanego. Podobnie złożony przez powoda Biuletyn Cenowy Budownictwa, czy Katalog Nakładów Rzeczowych, wskazywał jedynie na kosztorysowe stawki roboczogodziny i wskaźniki narzutów w kalkulacji przedsiębiorstw budowlanych. Strony tymczasem posiadały swobodę w zakresie uzgodnienia ceny, która w

naturalny sposób mogła odbiegać od stawek kosztorysowych, czyli być od nich niższa, bądź wyższa. Z notatki z dnia 15.09.2014r. wynika tymczasem, że uzgodniono kwotę 24 zł za metr kwadratowy, a poniżej wskazano, że rozliczenie długu to 16 zł. Same te zapisy bez przesłuchania stron czynności pozwalają jedynie przyjąć, że cena jednostkowa za metr kwadratowy to 24 zł oraz że przy okazji miało miejsce jeszcze rozliczenie bliżej nieokreślonego długu w stawce 16 zł. W notatce nie określono w żaden sposób wysokości długu, ani także czy rozliczenie długu należy odjąć od uzgodnionej stawki, czy też dokonać innego rozliczenia. Zeznania stron są w tym zakresie sprzeczne tj. powód twierdził, że należy dodać 24 zł do 16 zł, co daje kwotę 40 zł za metr, z kolei pozwany twierdził, że należy te wartości odjąć. Już z brzmienia jednak wskazanej notatki wynika, że strony przy okazji ocieplenia dokonywały rozliczenia innego długu, co tym samym pozwala zakwestionować zeznania powoda, że takiego długu w ogóle nie było. Istnienie tego długu powód w istocie przyznał na późniejszym etapie postępowania w piśmie procesowym z 26.04.2016r. Jednocześnie jest to w pełni zgodnie z zeznaniami pozwanego, który konsekwentnie wskazywał na rozliczenie innego długu, wskazując jego podstawę i wysokość. Nawet w trakcie swych zeznań powód pośrednio przyznawał, że taki dług był, wskazując ostatecznie, że przyczyną braku rozliczenia był brak dokumentu potwierdzającego jego istnienie wystawionego przez pozwanego, co jego zdaniem uniemożliwia kompensatę. Powód w czasie zeznań także twierdził, że nie podpisywał za pozwanego dokumentu z 15.09.2014r. (k. 45), podczas gdy na dalszym etapie postępowania wobec możliwości dopuszczenia dowodu z opinii biegłego grafologa, ostatecznie się z tego wycofał. Powyższe skutkuje koniecznością bardzo ostrożnego podchodzenia od zeznań powoda w zakresie spornych okoliczności. Niezależnie do tego podkreślić należy, że to na powodzie ciążył ciężar wykazania okoliczności faktycznych będących podstawą dochodzonego roszczenia (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Pozwany może ograniczyć się do zaprzeczenia. W tej sytuacji brak było jakiegokolwiek wiarygodnego dowodu potwierdzającego, że stawka za metr kwadratowy ocieplenia wynosiła 40 zł, a tym bardziej, że winna być naliczana podwójnie tam gdzie nakładano dodatkowo 3 cm ocieplenia. Te ostatnie okoliczności wynikają tylko i wyłącznie z budzących poważne wątpliwości zeznań powoda i sporządzonej przez niego notatki z 16.09.2014r., która nie została podpisana przez pozwanego i która także budzi wątpliwości. Brak podpisu pozwanego dziwi tym bardziej, że jest datowana na drugi dzień po pierwotnej notatce zawierającej podpis pozwanego. Tym samym w świetle zasad doświadczenia życiowego logiczne jest że w przypadku uszczegółowienia uzgodnień, bądź ich zmiany, taki podpis powinien i pod tym dokumentem być, zwłaszcza że powód jest przedsiębiorcą i zdawał sobie sprawę z istnienia wcześniejszej notatki, a w tej dacie strony nie pozostawały jeszcze w sporze. Zauważyć dodatkowo należy, że w przypadku gdyby strony uzgodniły kwotę 40 zł za metr kwadratowy, to z punktu widzenia zasad logiki, to ta kwota winna być podana w notatce jako uzgodniona, a nie 24 zł. W pozostałym zakresie sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne, gdyż korespondowały z zeznaniami pozwanego i pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd co do zasady uznał zeznania pozwanego M. W. za wiarygodne, albowiem były jasne, spójne, logiczne i konsekwentne. Pozwany szczegółowo opisał podstawę długu powoda z tytułu materiałów elektrycznych, istnienie długu wzajemnego wynika z notatki z 15.09.2014r., a także z pisma powoda z 26.04.2016r., a także pośrednio z końcowej części jego zeznań. Pozwany opisał także w sposób szczegółowy i logiczny okoliczności napisania notatki z 15.09.2014r., która jest jedynym dowodem na piśmie dotyczącym wzajemnych uzgodnień podpisanym przez obie strony. Wskazał on także jednoznacznie cenę 24 zł za metr kwadratowy, która jest zgodna z tą opisaną na notatce. Z kolei powód poza własnymi niejasnymi zeznaniami i budząca opisane wyżej wątpliwości notatką z 16.09.2014r. nie przedstawił żadnego dowodu przeciwnego. Sąd nie dał wiary jedynie zeznaniom pozwanego, iż uiszczona zaliczka wynosiła 3500 zł, albowiem poza własnymi twierdzeniami pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność, a to jego obciążał ciężar wykazana tej okoliczności zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu. Ponieważ w toku procesu powód przyznał, że otrzymał 3100 zł zaliczki, stąd co do tej kwoty uznano tę okoliczność za udowodnioną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w niewielkiej części.

Strony zawarły umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie ocieplenia budynku mieszkalnego na powierzchni 310 m², a nadto obróbka ościeży i ułożenie klinkieru na parapetach.

Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości, że dzieło zostało wykonane, stąd konieczne było wykonanie zobowiązania wzajemnego w postaci zapłaty wynagrodzenia. Zebrany materiał dowodowy wskazuje, że cena za m² ocieplenia wynosiła 24 zł, przy czym dokonano rozliczenia części wynagrodzenia co do kwoty 16 zł/m² z tytułu długu wzajemnego. Tym samym cena za m² pozostała do zapłaty wyniosła 8 zł (24 zł – 16 zł), co po przemnożeniu przez 310 m² dawało 2480 zł do dopłaty (8 zł x 310 m²). Do tego należało doliczyć bezsporne należności wynikające z prac za obróbkę ościeży i ułożenie klinkieru na parapetach tj. wynikające za faktury kwoty 745,20 zł i 648 zł. Prawidłowa wysokość wynagrodzenia należnego powodowi od pozwanego wynosiła zatem łącznie 3873,20 zł (2480 zł + 745,20 zł + 648 zł). Od tego należało odjąć otrzymane przez powoda od pozwanego 3100 zł zaliczki. Tym samym do zapłaty pozostawało 773,20 zł (3873,20 zł – 3100 zł). Taką też kwotę zasądzono w pkt 1 wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty zasądzono zgodnie z żądaniem od dnia 01.08.2015r., skoro termin płatności ustalono na fakturze na dzień 07.07.2015r., który był tak krótki, gdyż pozwany już znajdował się w zwłoce, albowiem zgodnie z umową miał dokonać zapłaty niezwłocznie po zakończeniu prac, co miało miejsce już w kwietniu 2015r. Podstawą zasądzenia odsetek był z art. 481 § 1 i 2 k.c.

Z kolei w zakresie cofniętego powództwa, wobec zgody na to pozwanego, należało umorzyć postępowanie na podstawie art. 203 § 1 k.p.c., albowiem w tym zakresie brak było przesłanek negatywnych opisanych w art. 203 § 4 k.p.c. nakazujących uznanie cofnięcia za niedopuszczalne (pkt 2 wyroku).

Powództwo dalej idące jako nieuzasadnione z przyczyn opisanych wyżej oddalono (pkt 3 wyroku).

Pozwany przegrał proces w 4 % co do kwoty głównej, tym samym stosownie do treści art. 100 k.p.c. Sąd rozdzielił koszty stosunkowo do wyniku sprawy. Powód poniósł koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu – 958 zł, kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawek minimalnych określonych odrębnymi przepisami – 2 400 zł, opłaty skarbowej za pełnomocnictwo – 17 zł, czyli łącznie 3375 zł. Pozwany z kolei poniósł koszty zastępstwa procesowego w wysokości stawek minimalnych określonych odrębnymi przepisami i opłaty skarbowej za pełnomocnictwo łącznie – 2 417 zł. Łącznie koszty procesu poniesione przez strony wyniosły zatem 5792 zł. Z tego pozwany powinien ponieść 4%, czyli 231,68 zł, a powód, który przegrał co do 96 % pozostałą część. Tym samym powód winien pozwanemu zwrócić różnicę pomiędzy kosztami przez niego faktycznie poniesionymi a kosztami które powinien ponieść tj. kwotę 2185,32 zł (2417 zł – 231,68 zł), którą zasądzono w pkt 4 wyroku.

SSR Daniel Adamczyk